

[Hans Nielsen.]

Derefter har vi haft en lang Række Regeringer, lige fra 1849 til 1924, som ikke har ændret væsentlig paa den Ordning, der var ovre i Ministeriet med Hensyn til Forvaltning og Revision. Den radikale Regering gennemførte i 1917 nogle Foranstaltninger, men jeg maa sige, at de gik ikke til Bunds i Spørgsmaalet, vel af den simple Grund, at paa det Tidspunkt tænkte ingen Mennesker paa, at der var Tyveknægte og Bedragere mellem Embedsmændene derovre. Men ellers er det gaaget, som det er gaaget hele Tiden.

Selv den ærede Ordførers Bedstefader, der sad som Konseilspræsident fra 1870 til 1874 — det var vist ikke en af de daarligste Mænd i den Familie, men han sad i tre Aar som Konseilspræsident og lod denne Ordning gælde. Og nu staar hans Sønesøn og raser mod den Ordning og fægter som en vild Mand. Det er mærkeligt, at hans Bedstefader saa ikke indførte en anden Ordning, den Gang han var Konseilspræsident. Efter ham kom Estrup; han sad i 20 Aar, og han reviderede den heller ikke.

Senere er det altsaa gaaget, som jeg har skildret, der var ingen Forandring, udover den i 1917, indtil 1924. Saa kommer den nuværende Regering, og allerede faa Dage efter, at den er tiltraadt, foreligger der efter Forhandlingen mellem Finansministeren og Statsministeren et Cirkulære, der for første Gang indskærper Embedsmændene ikke alene at være sparsommelige og paapasselige, men ogsaa at sørge for, at Bevillingerne ikke overskrides, og, hvis der sker Overskridelse, da uopholdelig at indberette det til Finansministeren. Det hele er et foreløbigt Forsøg paa at bringe Orden i Forholdene derovre. Ganske kort Tid efter indføres en ny Checkordning for at hindre Bedrageri. Kort Tid efter gennemføres et Lovforslag om en fuldstændig Revision derovre.

Det gennemføres alt sammen under den Regering, som det ærede Medlem her angriber med saa stor Voldsomhed; men jeg forstaaer, at de store og voldsomme Ord skal dække over alle de Regeringer, der gik forud, helt tilbage til 1849, og som ingenting har gjort. Derfor skal man nu angribe saa meget voldsommere, det er jo et gammelt kendt Fif og en gammel god Taktik i det politiske Liv, at jo mindre man har at angribe en Regering for, des voldsommere bliver Angrebet, og i saa Henseende præsterede jo den ærede Ordfører det overnaturlige — der er ikke mange, der kan gøre ham det efter.

Angaaende denne Sag skal jeg ikke paa nærværende Tidspunkt sige mere. Der knytter sig jo ikke nogen stor Interesse til det,

der er blevet sagt af den ærede Ordfører for Forespørgerne, det bliver meget mere interessant at høre, hvad der nu bliver fremført fra de andre Partiers Ordførere, og jeg skal derfor slutte med disse Ord. Men jeg vil dog gerne have Lov til at sige blot nogle faa Ord til Slut til den ærede Ordfører for Forespørgerne.

Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, hvorfor han ved denne Lejlighed i saa ringe Grad har dvælet ved Hovedpersonen i hele Dramaet, Gustav Arendrup. Hvorfor kaster det ærede Medlem Nænsomhedens Kaabe over denne Tyveknægt? Er det, fordi han er af saadan en fin Familie? (*Fraenkel*: Han er død, og han er jo ramt!). Jeg ved nok, at der i den Familie er baade Generaler, Excellencer og høje Naader, men det kan jo, som Shakespeare siger, ikke hjælpe nogen Mands Søn, at Fædrene har været saa store og hæderlige. Men hvorfor taler man da ikke om Hovedpersonen? Det er virkelig af den allerstørste Betydning for Befolkningen, at dette drages frem, for ellers vildleder man Befolkningen, her vil man jo give det Udseende af, at Departementschef Dalhoff og den nuværende Statsminister er de virkelige Forbrydere i denne Sag (*Fraenkel*: Det er ikke rigtigt!). Ja, men hvorfor saa denne voldsomme Skælpejagt? (*Fraenkel*: Det er ganske forkert!). Jeg ved nok, at det gør ondt (Afbrudelse af *Fraenkel*).

Formanden: Ærede Medlemmer maa ikke afbryde Talerne.

Hans Nielsen: Men hvorfor maa jeg ikke sige disse Ord om Arendrup? (*Fraenkel*: De er ikke sande!).

Formanden: Jeg maa anmode det ærede Medlem Hr. Fraenkel om ikke fortsat at afbryde Taleren.

Hans Nielsen: Jeg forstaaer meget godt, at det er pinligt, at jeg siger disse Ord om Arendrup; men overfor Befolkningen maa det staa saaledes, at den virkelige Forbryder i dette Forhold er Gustav Arendrup. Han er den virkelige Forbryder, og det er nødvendigt at sige det, for i det Samfund, vi lever i, er der ti Tusinder, ja, tyve Tusinder af Mennesker, hvem andres Midler er betroet dels i det offentlige Liv og dels indenfor private Foreninger, og ligegyldigt, hvilke Samfundsklasser man tager, vil man med kortere eller længere Mellemrum finde Folk, der har taget af Kassen og forbrudt sig (*Fraenkel*: Det er der ingen Meningsforskel om). Nej, men der er Me-